

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

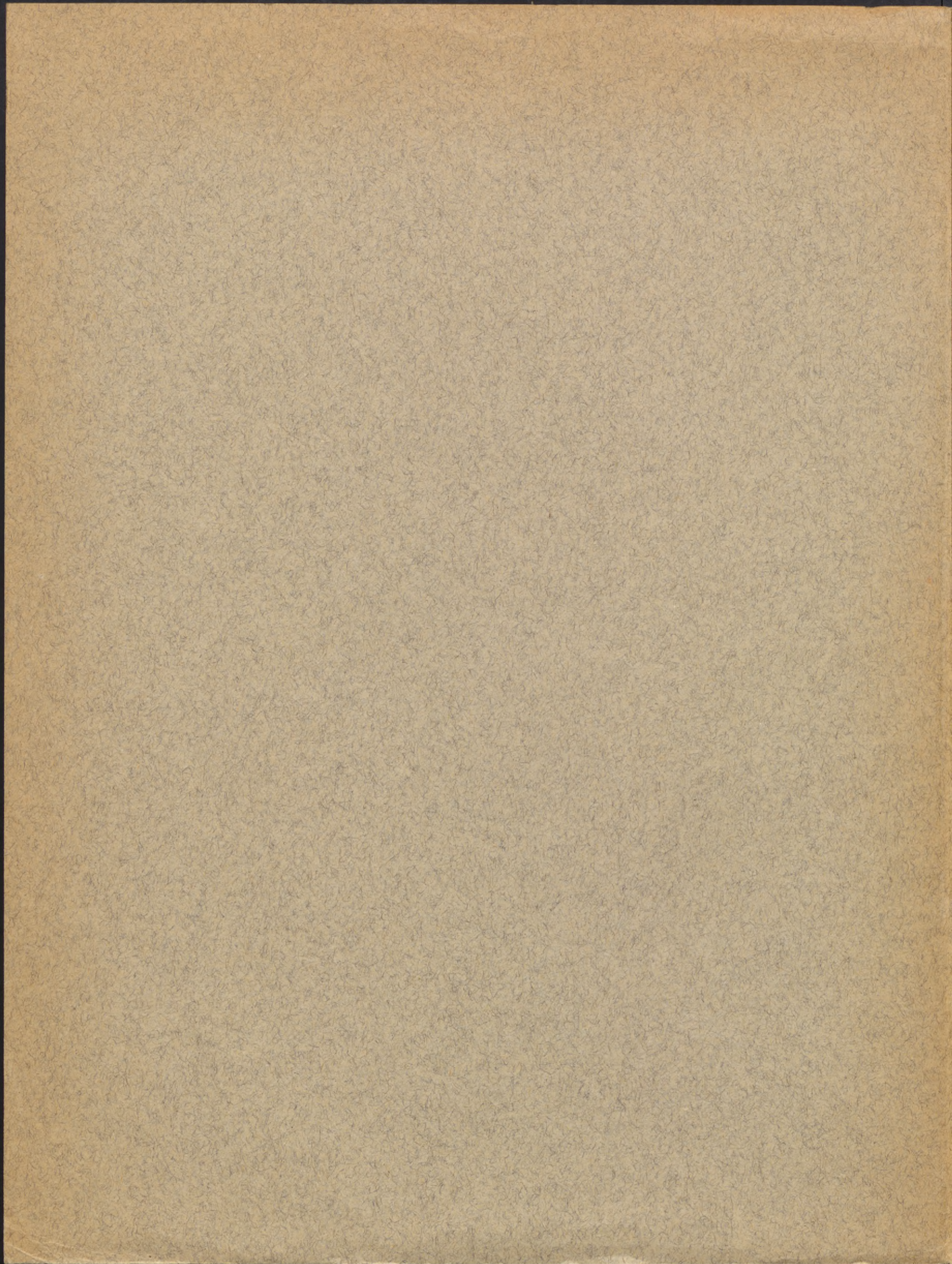
(Fol. Br) [Litt.
4897 SV]

Bäath A. U.

Den svenska resenären.

1894

(F. 111) [ ]
4897 [ ]

DEN SVENSKA RESENÄREN.

Vid Göteborgs Högskolas Gustaf-Adolfs-fest den 8 dec. 1894.

(av D. C. Bænth)

När uti främmadt land mitt öga mötte
det minsta ting, som stammat hemifrån,
från Sveriges land, då blef det varmt i hjärtat,
i fjärran trakt jag kände mig dess son.

Jag mins museets rad af ljusa salar,
en hvar af stora länders konstid full;
min blick sig hvilat vid all Österns färgprakt,
vid sagosken ifrån safir och gull.
Då kom jag till en dunkel, enslig kammar,
den var liksom en bortglömd vrå på jord.
Hvad var så föga värdt, att här det gömdes?
Det var mitt eget fosterland i nord.

Jag såg från Varend liten brudekrona,
hvars bleka skimmer fägnat släkt på släkt,
såg snidadt skrin från Viskadalens bygder,
mot dunklet bröt sig färgrik Moradräkt.
Jag skymta såg mitt folk i mörka skogar,
på vida slätter, där det tänkt och drömt,
där käckt sitt mod det härdat genom sekler,
fastän det blifvit utaf världen glömdt.

När kvällen kom och resenären tröttad
till hvila gick ifrån allt dagens brus,
en ringa blågul tändsticksask förmådde
ge åt hans sinne som åt kammarn ljus.

Jag stod på Münchens torg en majnatts timma
och månglans låg på åldrig Isarport,
på Gustaf Adolfs hus och kyrkospiror.

Allt stilla var. Jag stod på helig ort.

Och forna hemlandsminnen tycktes skymta
som luftgestalter uppe där i skyn,
men snart de togo lifvets form och skredo
med allvarsdrag, i kyller för min syn.

Se bakom månbelysta spetsbågsfönstret
en känd gestalt med ljusgult hufvudhår!
Vid ekebordet, täckt af breda kartor,
af pappersrullar, grubblande han står.

I vårens natt än Gustaf Adolf vakar.

Hans svärd, vid bordet stödt, sin hvila har;
på kartans duk han eftertänksamt skådar,
hans min är lugn, hans panna hög och klar.

Och upp han ser. Det är, som blicken trängde
med fjärrsyn öfver slätt och bärg och bäck,
såg vägen klar dit ned till Donaustaden,
där käjsarn vakar kanske ock — af skräck.

Hans anlet lyser. Hör han än ett genljud
af Tysklands klockor, som sin helga ro
kring näjder ringt, där hans kanoner tystnat
och seger gifvits evangelisk tro?
Hör klockors dofva malm han sist förkunna,
att käjsarns härar hafva kämpat ut,
att tvång, hvarunder själar kvalts och krossats,
liksom kroatén blifvit stoft till slut?

Och synen svann med månens glans på rutan.

Jag ödmjukt kände mig en Sveriges son;
ej döda småting, men ett lifsfriskt minne
mig gaf en mäktig hälsning hemifrån.
Den största strid, som eldat mänskosinne
för andens helga frihet uppå jord,
den strid, som brinner än och går till seger,
den leddes då af kung från fattig nord.
Västgöta ryttare och Smålands knektar
och dalamännen — alla ryckte an,
af stora tankar omedvetet ledda,
som kändes deras makt dock af hvar man.

Nu såg jag klart mitt folk i djupa skogar,
på vida slätter, hur det tänkt och drömt,
hur käckt sitt mod det härdat genom sekler.
Ej är det folket än af världen glömdt.

När sist i främmad kammar lampan tändes
och hemmet åter jag i tanken såg,
mer kärt än förr, min själ det genomvärmde,
där skogomkransadt det i fjärran låg.

A. N. Bååth.

6000190620

Göteborgs universitetsbibliotek

